

Sygn. akt IV CSK 428/13

POSTANOWIENIE

Dnia 14 stycznia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z powództwa W. C.
przeciwko J. S. i Z. K.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 14 stycznia 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 12 marca 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

- I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- II. zasądza od powoda na rzecz pozwanych kwotę 1800 (tysiąc osiemset) zł z tytułu zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 12 marca 2013 r., wydanego w sprawie o zapłatę, powód W. C. wniósł skargę kasacyjną, zarzucając w niej naruszenie prawa procesowego: art. 162, 233 § 1 i art. 382 w zw. z art. 235 k.p.c. Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania skarżący uzasadnił występowaniem w sprawie istotnego zagadnienia prawnego sprowadzającego się do odpowiedzi na pytanie: „czy Sąd II instancji może nie przeprowadzając postępowania dowodowego w żadnym zakresie dokonywać diametralnie odmiennych ustaleń faktycznych i na tej podstawie wydać odmienny wyrok, w sytuacji całkowitej odmowy wiarygodności zeznaniom strony, wbrew dotychczasowej ocenie tych zeznań dokonanych przez Sąd I instancji, szczególnie w sytuacji braku dowodów z dokumentów potwierdzających istnienie konkretnego wężła obligacyjnego pomiędzy stronami oraz w sytuacji obdarzenia wiarygodnością zeznania tej strony przez Sąd I instancji, który w oparciu o nie (między innymi) orzekał?”.

W odpowiedzi na skargę pozwani J. S. oraz Z. K. wnieśli o jej odrzucenie ewentualnie o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania względnie o jej oddalenie, a ponadto o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może zostać osiągnięty jedynie przez powołanie i właściwe uzasadnienie istnienia wymienionych przesłanek, a rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi do rozpoznania następuje w wyniku oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają przyczynom kasacyjnym wymienionym w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Skarżący wprawdzie powołał się na takie przyczyny, jednak żadnej z nich nie wykazał.

Powołując się na oczywistą zasadność skargi, powód nie uzasadnił twierdzenia o jej wystąpieniu stosowną argumentacją prawną zmierzającą do wykazania kwalifikowanego, ewidentnego naruszenia powołanych w skardze przepisów prawa materialnego, możliwego do stwierdzenia bez merytorycznej analizy zaskarżonego orzeczenia oraz podstaw skargi (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49, z dnia 5 października 2007 r., III CSK 216/07 i z dnia 11 sierpnia 2011 r., IV CSK 163/11, niepubl.). Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania z powodu jej oczywistej zasadności skarżący, poza powołaniem się na tę przyczynę, ograniczył się do powtórzenia jednego z zarzutów skargi bez wskazania przepisu, który miał - jego zdaniem - zostać naruszony oraz do odwołania się do argumentacji przedstawionej na uzasadnienie twierdzenia o wystąpieniu w sprawie istotnego zagadnienia prawnego. Odwołanie takie jest bezskuteczne, zarówno z tego powodu, że skarżący powinien przedstawić oddzielną, samodzielłą argumentację prawną dla wykazania poszczególnych powołanych przez niego przesłanek, o których mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c., jak również dlatego, iż popada w ten sposób w sprzeczność, gdyż te same argumenty miałyby w jego zamyśle uzasadniać przeciwstawne przyczyny przyjęcia skargi do rozpoznania. Samo powtórzenie zarzutu skargi bez dalszej wymaganej argumentacji prawnej, a zatem z pominięciem aspektu „oczywistości” zarzucanego naruszenia prawa, było niewystarczające dla wykazania oczywistej zasadności skargi, będącej kategorią zasadniczo różną od zasadności jako takiej.

W przypadku powołania się na przyczynę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., poza precyzyjnym wskazaniem konkretnego problemu prawnego, który miał w sprawie wystąpić, oraz powołaniem przepisów stanowiących tło jego powstania, konieczne było zaprezentowanie różnych możliwych sposobów rozwiązania tego problemu oraz przedstawienie argumentów prawnych przemawiających na rzecz każdego z nich, wyjaśnienie na czym polegają poważne trudności związane z wyborem danego rozwiązania, przekonanie o „istotności” przedstawionego zagadnienia oraz wykazanie, że ma ono charakter

uniwersalny, a zatem, iż jego wyjaśnienie będzie służyło rozstrzygnięciu innych podobnych spraw (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11 i z dnia 23 grudnia 2008 r., IV CSK 454/08, niepubl.).

Uzasadnienie wniosku nie spełnia tych wymagań. Skarżący ograniczył się do postawienia określonego pytania stanowiącego wyraz jego wątpliwości co do prawidłowości postępowania Sądu drugiej instancji, przytoczenia stanowiska oraz argumentacji prawnej przedstawionej w uchwale Składu Siedmiu Sędziów Sądu Najwyższego z dnia 23 marca 1999 r., III CZP 59/98 (OSNC 1999, nr 7-9, poz. 124) oraz własnego komentarza. Postawiona w skardze kwestia nie ma cech istotnego zagadnienia prawnego w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Skarżący w istocie nie przedstawił problemu o charakterze prawnym, lecz jedynie kwestię dowodową, oczekując od Sądu Najwyższego oceny prawidłowości postępowania Sądu odwoławczego oraz trafności rozstrzygnięcia. Ponadto w świetle powołanej uchwały i dokonanej w niej wykładni art. 382 k.p.c. odpowiedź na pytanie skarżącego nie budzi wątpliwości.

Wobec niestwierdzenia żadnej z powołanych przyczyn przyjęcia skargi do rozpoznania, Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

O kosztach postępowania ze skargi rozstrzygnięto stosownie do art. 98 § 1 i 3 oraz art. 108 § 1 w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c.

aw

jw